

Dirk Zeldenrust, stuwende kracht voor een duurzame samenleving, is heengegaan

Het is nauwelijks te bevatten: Dirk Zeldenrust is er niet meer. Dirk die tot zijn beenbreuk een week of drie geleden het vuur uit de sloffen liep (en fietste) om duurzaamheid onder de aandacht te brengen van zo'n beetje iedereen die hij tegen kwam. Duurzaamheid in al zijn facetten: natuurbehoud en ontwikkeling, luchtkwaliteit, afval en circulaire economie en vooral het klimaatprobleem.

Wijkplatform

Mijn eerste herinneringen die ik aan Dirk heb stammen uit de tijd dat we samen in het wijkplatform van Sint Marten-Sonsbeekkwartier zaten, zo vanaf 2003. Het viel me toen al op dat die man met die baard, wat onderuit gezakt achteraan in een hoekje, soms buiten de agenda om het woord vroeg of – vaker nog - interrompeerde over allerlei leefbaarheids- en milieuzaken. Zoals de risico's die de nachtelijke chloortreinen voor de aanwonende wijkbewoners zouden opleveren. Of het stukje asbest waarmee stratenmakers in zijn straat wat al te roekeloos omgingen. Of dat Portaal toch echt eens een keer moest opschieten met het isoleren van haar woningenbestand. Vaak gaf hij bij de rondvraag aan dat op wijkniveau veel meer moest gebeuren op het gebied van het milieu.

Duurzaamheidsdag

Toen Dirk dat wel een keer of tien naar voren had gebracht kwam het punt Milieu toch een keer op de agenda van het wijkplatform. De leden reageerden positief en er werd een werkgroep van 5 personen ingesteld die het broeikaseffect op wijkniveau zou moeten beteugelen o.m. door een duurzaamheidsdag te organiseren. Dirk was uiteraard één van de werkgroepleden. Het viel op dat hij allerlei waterstofbedrijfjes uit Arnhem en daarbuiten aandroeg om acte de présence te geven op de expositie tijdens die dag. Bedrijfjes waarvan de andere werkgroepleden nog nauwelijks hadden gehoord.

Dirk kreeg de eer de grote duurzaamheidsdag op 1 oktober 2005 in en rond wijkcentrum De Hommel te openen door samen met de toenmalige milieuwethouder een rondje te rijden op een waterstofscooter van de HAN.

Ontroerend was het om in de coulissen van de dag van de CEO's van de waterstofbedrijven en de milieuwethouder te horen hoe belangrijk Dirk is geweest als aanjager en doorbijter bij de ontwikkeling van de waterstofbedrijvigheid in Arnhem.

Aan de deur

Sindsdien is Dirk honderden keren spontaan bij mij aan de deur geweest. Aan de bel kon ik vaak al horen dat Dirk het was. Als ik dan de deur opende stond hij daar op zijn damesfietsje en was er

nauwelijks tijd voor een begroeting. Meteen ging hij los. Dat we ons veel meer zorgen moesten maken over de permafrost en dat we daar nu iets aan moesten doen. Hij had daar een nieuw onderzoeksrapport over gelezen. Daaruit zou blijken dat door de permafrost het broeikas effect nog veel groter zou zijn dan aanvankelijk was gedacht.

Of ik al wist dat de olieprijs weer een paar dollar per vat was gestegen. Samen verkneukelden wij (als niet-autobezitters) ons in 2006/2007 stiekem over de al maar stijgende wereldolieprijzen in de verwachting dat duurzame energie, energiebesparing en isolatiemaatregelen dan vanzelf aantrekkelijker zouden worden. Helaas gooiden de wereldwijde financiële crisis en latere marktontwikkelingen roet in het eten en kelderde de olieprijs weer.

Trouw

Op Dirk kon je altijd rekenen. Bij vrijwel alle activiteiten van De Groene Vos was hij betrokken en aanwezig. Hij schuwde de hand- en spandiensten bepaald niet. Of het nou ging om meehelpen met het opbouwen van een kraam, het rondbrengen van flyers of de maandelijkse oudpapierinzameling in de wijk. Dirk was altijd van de partij. Afspraken kwam hij altijd na, zonder papieren agenda, laat staan digitale agenda. Zijn agenda had hij in zijn hoofd en dat liet hem zelden of nooit in de steek. Dirk had een geheugen als een olifant.

Nog zoveel te doen

Dagtochten maken op de fiets werd steeds meer een liefhebberij van Dirk. Met fiets en al in de trein naar Maastricht en dan in één dag heen en weer naar Vaals fietsen. Of op één dag heen en weer naar Winterswijk op een gewone stadsfiets. Gloedvol kon hij dan vertellen over de natuur waarvan hij had genoten. Het ligt dan ook helemaal in deze lijn dat Dirk als zijn laatste rustplaats Natuurbegraafplaats Heidepol heeft uitgekozen, midden in de natuur, van Zelden rust naar eeuwige rust.

Juist dit jaar heeft hij zijn tanden gezet in de stadslandbouwlocatie van de Portaaltuin op het Binnenterrein. In zijn eentje heeft hij de hele tuin van onkruid ontdaan. Dirk vond dat de tuin er weer netjes bij moest liggen. Toen hij daarmee klaar was heeft hij 50 aardbeienplantjes bij Kweekland gekocht en geplant in de bakken. In bakken, want de grond ter plaatse is vervuild met chemicaliën uit het verleden. Dirk wilde nog met de gemeente en Portaal in gesprek om de bodemverontreiniging definitief op te ruimen. Erg jammer dat Dirk de aardbeienoogst niet meer zal meemaken.

Laatste eer

Een ander project vormden de tamme kastanjes die hij in zijn voor- en achtertuin heeft opgekweekt. Ze zouden met onze aanhanger naar z'n broer in Frankrijk gaan, later werd dat het Sonsbeekpark en een paar exemplaren naar het Hommelveldje en de Sint Martenshof. Het is er is niet meer van gekomen. Mogelijk dat we samen met Dirk's broers een passende bestemming voor de kastanjeboompjes kunnen vinden.

We zullen deze kleurrijke man, deze alom aanwezige bezige bij nooit vergeten.

Laten we Dirk eren door er qua duurzame leefstijl allemaal een tandje bij te zetten. Of in de stijl van Dirk: een paar tandjes erbij.

Jan Schreur
Arnhem, 15 november 2017

